

*Móra Ferenc: MESE, MESE, MÁTKA...**

Mese, mese, mátká, pillangós batárba –
Volt egyszer egy király nagy meseországba.
Hetedhét országra szólt a birodalma,
Mint a napsugárnak, olyan a hatalma:
Ködökön át szálló, szívekbe találó,
Könnyeken keresztül kacagóra váló, –
Cím, rang, mint az övé, nincs több oly királyi:
Fölséges úr sok van, csak egy: *Pósa bácsi*.

Mese, mese, mátká... A dalok királya,
Kinek ma nevével száll a mese szárnya.
Fátylát ha felölti az esti borulat,
Nála az Aladdin lámpása kigyullad
S akik láthatatlan mindig vele vannak,
Szolgálni elébe szellemek suhannak,
Pusztai erdőbül, harmatos mezőrül, –
Innen is, holott a Tisza vize szökül.

Mese, mese, mátká... Citerát pengetnek,
Gyermekmosolyokból lobogót lengetnek,
Rózsaszirmot, márványt hoznak garmadával,
Van, ki a szivárványt cipeli magával,
Van, ki az esthajnal bíborát kibontja,
Van, ki a humornak ékköveit ontja,
Valamennyi mind, hogy lába elé hintse –
Az övéhez képest mi a Krózius kincse!

Mese, mese, mátká... Nem idegen távol,
Lelkét magyar Isten lelkezte magából.
Mind a miénk annak színe, tüze, fénye,
Mind a mi földünknek termő televénye!
Lobogó indulat, pajzán magyar elme,
Övé a mi fajtánk fordultatos nyelve,
Rubincsillogású jókedve s borúja,
Villámos haragja, szelíd méla búja.

Mese, mese, mátká... Valahol e honban
Muzsikaszó mellett nótás vigalom van,
Valahol kicsordul honfiui bánat,
Vagy szerelmes lánynak dalos kedve támad:
Mindenütt megszólal jávorfurulyája,
Millió gyerekszáj dúdolja utána

A dalt, amit szerze, viszi a szél szerte,
Mint repül az illat, mit a liget terme.

Mese, mese, mátká... Hamuba pogácsa:
A magyar költőnek nincs egyéb kalácsa.
Gyümölcstelen őszbe dalos nyara fordul,
Amikor pihenni kivágyik a sorbul,
Mert közel az estéje, bár a nap fenn jár még,
S már terül, nehezül, feketül az árnyék.
Leskel a gond rája, targallyon a varjú, –
Nincs földje, se ökre, két szép villásszarvú...

Mese, mese, mátká... költők aranyálma,
Váljon hát valóra a nemzeti hála!
Mályvarózsás kis kert Balog vize partján,
Fecskefészkes házat az ölébe tartván,
Ahol ott a költő vadgalambszó mellett
Szelíd alkonyatban gondtalan merenghet
S az ölébe téve aranykoronáját,
Hallhatja susogni a *maga* nyárfáját.

Mese, mese, mátká, nagy meseországba
Sír is, nevet is most a dalok királya.
Hogy a sors szeszélye ősz fejét kímélje,
Néki ez a nemzet tartozik is véle:
Ha nagy úr is, hatalmas, ha szegény, még jobban,
Mind, akinek szívéen gyermek szíve dobban.
Én is, aki róla ezt a dalt daloltam, –
Gyöngé apród én is udvarába voltam.

In: Új Idők, 1914. május 31.

* Elmondották a szegedi Pósa-ünnepen.